

Csata Ernő (1952) — Marosvásárhely (Erdély, mai Románia)

AZ ARADI TIZENHÁROM

Szerencsétlen szám
– azt mondják – a tizenhárom,
nekünk a legszerencsétlenebb,
mindenképpen,
az aradi tizenhárom.
Tőlünk ma, csak koszorúra,
főhajtásra telik,
pedig a mi nyakunkra,
semmilyen hóhérok
bárdjukat nem fenik.

Hiába ébredtek
nagy szívekben,
magasztos, megindító eszmék,
ha zsarnok idők
tatárjai, mind felégették.
Hiába hajtott ki a csíra,
újra meg újra,
szabadnak maradni
a Kárpát-medencében,
drága volt mindig, nagyon drága.

Ezen a tájon labancok, muszkák,
vágynkat, eszméinket
bitóra húzva meggyalázták,
itt az emberi méltóságot,
gyáván megalázták.
Négy főbelövés, kilenc bitó,
véretek bosszúja égbekiáltó.
Őrjöngött a bresciai hiéna,
a kegyelem pedig, nem jött meg, hiába.
Áldunk szent sírhely, nemzeti Golgota.

(2005 október 6.)

Csata Ernő (1952) — Marosvásárhely (Erdély, mai Románia)

1956

Egyszer meseszerű hőökké váltunk,
a hétfejű sárkánnyal szembeszálltunk.
Mi most, egyszer nagyokká nőttünk,
több ezer Szentgyörgy nyüzsgött közöttünk.

Hiába tapodtak ránk tűzokádók,
gyomroztak mérges bolsevik támadók,
dobogott millió szív értünk,
hősök őszén óriások lettünk.

Virultak újra gyászos emlékeink,
sírokba szálltak, vérükkel hőseink.
Világunk némán, bízva ámult,
bénán, dermedve, ismét elárult.

Hiába szívták vérünk, tapodták a
bakanccsal, lánctalppal makacs énünk, lám,
sok éven át, még mindig élünk,
hogymártírok hantján újra nőjünk.

(2001 október 26)
(alkaioszi strófa)

[Osservatorio Letterario](#)